

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leenwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naasteliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threestje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Goud in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naasteliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Grote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Lee's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildemaar; 225. Het dolende melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel.

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Druk R. Bracke-Van Geert Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Derde druk.

Nr. 120.

A. HANS

DIE RUWE KEREL

Starwood

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DIE RUWE KEREL

DIE RUWE KEREL.

I.

Jaak Roemen, de baas uit het seinhuis bij het spoorwegstation, was even weggeroepen. Zijn helper zat daarnaast met zijn rug naar de deur.

Een knaap sloop binnen. Maar juist kwam Jaak Roemen terug.

Hij zag dat de jongen aan de toestellen kwam. Hij kon door een verkeerd sein een treinongeluk veroorzaken, maar ook zijn eigen leven in gevaar brengen door een electrischen schok. Het was streng verboden hier binnen te treden.

Jaak Roemen verloor van angst zijn kalmte: greep den knaap bij den nek, trok hem achteruit, gaf hem een klap, draaide hem om, en heel onzacht joeg hij hem dan heen.

— En kom hier nu nog eens deugniet! dreigde Roemen.

Schreiend vluchtte Alfred Lovendal heen want Jaak Roemen had hem pijn gedaan. Maar verdiend waren de klappen wel.

Alfred wist heel goed, dat hij niet in het seinhuis mocht komen. De wachter had hem al twee keer weggestuurd. Er was daar levensgevaar voor hem, want

Alfred moest aan alles frutselen, en draaien, al kende hij van de toestellen niets, en zoo zou hij zelfs een

ramp kunnen veroorzaken. Ieder sein had een betekenis en werkte door heel de statie.

Er stond trouwens op de deur in groote letters geschilderd : « Verboden toegang ».

Alfred was bevriend met Bernard De Groot, het zoontje van den statieoverste. En zoo kwam hij soms op de binnenplaats om zijn vriend af te halen. Hij ging dan door een deurtje in het schutsel naast de gebouwen.

Nu had hij Bernard niet ontmoet, maar bemerkte, dat Jaak Roemen uit de seinkamer was. Een goede gelegenheid, om eens binnen te loopen. Alfred wilde de bel doen werken die met luid gerinkel de komst van een trein aankondigde. Dat zou een spektakel zijn. Aan welk toestel moest hij draaien ? Hij wist het niet. Hij zou maar eens zoeken, tot hij het vond...

Gelukkig was Jaak Roemen nog bijtijds gekomen, om dat te beletten.

En schreiend liep Alfred de binnenplaats af en de straat op.

Hij zag er haveloos uit, al waren zijn ouders rijk en woonde hij in een groot huis. Maar de wilde knaap maakte zich dadelijk vuil en scheurde dikwijls zijn kleeven door het ravotten en het uithalen van allerlei streken.

Alfred droogde zijn tranen. Daar was de meid van den dokter de straat voor aan 't schuren. Alfred zag een emmer water staan. Vlug rukte hij dien omver en liep weg.

— Schavuit ! schreeuwde de meid en ze stak haar vuist op.

Maar Alfred, die pas geweend had, lachte nu, en trok nog een leelijk gezicht, echter van een heel eind toch, wat zeker niet moedig was.

Wat verder woonde de oude vrouw Goossens. Alfred wist, dat ze moeilijk te been was, en ze hem niet kon nazetten. Daarom trok hij er luid aan de bel. Hij bleef aan den overkant staan. De oude vrouw kwam open doen. Alfred lachte.

— Stoute jongen ! riep vrouw Goossens. Ik zal het aan de politie zeggen.

— Wil ik meegaan ? vroeg de brutalen knaap.

Vrouw Goossens wierp de deur toe. Alfred drenkelde weer voort. Hij dacht aan Jaak Roemen, den seinbaas.

— Ha, die vent durft mij slaan, en ik ben een kind van rijken. Hij is maar een werkmán, zei Alfred bij zich zelf. Mama moet hem laten straffen. Ja, dat zal gebeuren. O, die ruwe kerel !

Alfred ging nu naar huis. Het was een der schoonste woningen van het stadje.

Mijnheer Lovendal, Alfred's vader, deed groote zaken, maar was daarvoor dikwijls op reis in vreemde landen. En Alfred en zijn zusje Sophie stonden bijna altijd onder toezicht van hun moeder.

Mevrouw Lovendal was veel te zwak voor haar kinderen. Met Sophie had ze zelden last. Die was rustig en paste goed op. Maar Alfred zorgde, dat er voort-

durend klachten kwamen. We hebben hem al aan het werk gezien, en we begrijpen, dat veel menschen over hem kloegen. Maar zijn moeder zei dan, dat de buren ook niets konden verdragen, en ze fel overdreven. Ze vermaande haar zoontje wel, maar straffen deed ze hem niet.

— Ik zal het aan papa vertellen, dreigde ze soms.

Maar als mijnheer Lovendal verwacht werd, paste Alfred wat beter op. En dan smeekte hij zijn moeder niets te zeggen van zijn ondeugende streken. Mevrouw Lovendal gaf toe en kloeg niet.

Alfred belde aan. Greta, de meid, deed oper.

— O, wat ziet ge er weer uit ! bromde ze. Geen muts op... uw haar in de war... en uw kleeren...

Alfred stak zijn tong uit.

— Foei, wat manieren ! zei Greta.

— Houd uw mond ! Ge zijt hier maar de meid. Ge hebt over mij niets te bevelen, hoor ! snauwde Alfred.

— Er zal iets van u worden.

— Wil ik eens tegen uw beenen stampen ?

— Probeer dat eens ! dan geef ik u een paar klappen, dat uw hoofd omdraait, al waart ge een prins ! verzekerde Greta.

Alfred liep in de kamer, waar mevrouw Lovendal aan 't borduren was.

— O, jongen toch, waart ge zoo op straat ? riep ze uit.

Alfred deed of hij hard schreide en vreeselijk veel verdriet had.

— Wat scheelt er aan, mijn lieve Fred ? vroeg zijn moeder verschrikt opspringend.

— Zoo'n pijn... o, zoo'n pijn ! kermde de knaap.

— Waar ?

— In mijn hoofd, mijn rug, o, overal !

— Zijt ge gevallen ?

— Neen ! O, zoo'n pijn... Ik ben geslagen...

— Door wien ?

Moeder trok Alfred bij zich en kustte hem.

— Wie heeft er u durven slaan, lieveling ? hernam ze medelijdend.

— Jaak Roemen...

— Wie is dat ?

— De seinbaas van de statie. Ik was daar om Bernard te halen en keek eens naar binnen in het seinhuis, en hij pakte me vast, sloeg en stampte me en zei veel leelijke dingen...

Alfred loog dus ook. Mevrouw Lovendal was verontwaardigd.

— Heeft die ruwe kerel u zoo durven mishandelen ? Dat is schandelijk, zei ze.

Ze vroeg niet of Alfred niet wat anders gedaan had dan eens naar binnen te kijken.

Mevrouw Lovendal had minachting voor werklieden. Ze noemde die mannen allemaal ruwe kerels. Dat was hoogmoed, maar dat begreep ze zelf niet goed.

En zoo'n ruwe kerel had haar zoontje durven slaan en stampen !

— Mama, ge moet het aan mijnheer De Groot zeggen. Die is statieoverste en hij zal Jaak Roemen weg sturen.

— Ja, die ruwe kerel moet gestraft worden... Fred, lieveling, ga wat op de sofa liggen... Dan zal de pijn overgaan. Of wil ik om den dokter sturen ?

— Neen, neen...

Alfred had een hekel aan den dokter, van wien hij bittere medicijn moest innemen... Dat wist hij nog heel goed uit zijn laatste ziekte. Greta, de meid, had toen zijn handen moeten vast houden, terwijl moeder zijn mond open trok en zus Sophie de medicijn naar binnen goot.

— De dokter moet niet komen, zei Alfred.

— Als de pijn niet overgaat, roep ik hem toch. Lig hier wat neer. Ik zal een briefje naar mijnheer De Groot schrijven.

Alfred strekte zich op de rustbank uit. Hij kermde niet meer.

Mevrouw Lovendal schreef een briefje. Greta moest het dadelijk naar den statieoverste brengen.

— Hoe gaat het nu, lieveling ? vroeg de moeder.

— 't Betert wat...

— Gelukkig. O, die ruwe kerel. Ja, mijnheer De Groot moet hem maar eens flink straffen. Dat verdient zoo'n man voor zulke gemeene, valsche stre-

ken. Hij kan zeker geen rijkemanskinderen verdragen...

Sophie, die naar een vriendin geweest was, trad binnen. Ze was veertien jaar en niet alleen ouder, maar ook heel wat verstandiger dan haar broer.

Ze zag Alfred op de sofa liggen en dat was wel een vreemde houding voor zoo'n wilden jongen.

— Ma, wat is er gebeurd? vroeg ze, even ontsteld.

Mevrouw Lovendal vertelde het zeer opgewonden.

— Maar Fred, hebt ge werkelijk niets anders gedaan dan eens in het seinhuis gekeken? vroeg Sophie.

— O, gelooft ge 't weer niet?... snauwde de broer.

— Zijt gij er niet in geweest?... Vertel eens de waarheid... Wat hebt ge uitgevoerd?

— Akelig schepsel... Ge zoekt altijd ruzie! schreeuwde Alfred.

— Antwoord liever eens!

— 't Gaat u geen zier aan! Moei u met uw eigen zaken!... Gij hebt geen pijn gehad, hé? Gij voelt niets...

— Sophie, heb liever medelijden met uw broertje, vermaande mevrouw Lovendal. Mijnheer De Groot moet dien ruwen kerel uit het seinhuis maar eens flink straffen.

— Was het Roemen? vroeg Sophie.

— Ja... een gemeene, valsche vent! zei Alfred.

— Een lafaard! voegde mevrouw Roemen er bij.

— Neen, mama, mijnheer Roemen is waarlijk geen lafaard en ook geen valschaard, zei Sophie.

— Mijnheer Roemen! spotte Alfred. Noemt gij zoo'n vent een mijnheer... Een schoone mijnheer...

— Zijn dochttertje is bij ons op school en heeft goede manieren, beweerde Sophie. Ze is een der eersten van de klas.

— Ze moesten kinderen van zulke menschen niet op uw school toelaten, sprak mevrouw Lovendal.

— Maar waarom niet, mama?

— Die hooren daar niet, bij de dochters van rijke menschen.

— Maar waarlijk, mama. Lena Roemen is een net meisje.

— Gij moet natuurlijk iemand voorspreken, die mij slaat, schimpte Alfred. Ge geeft niets om mij.

— Maar Fred, hoe kunt ge dat zeggen!

De knaap sprong van de sofa.

— Blijf liggen, lieveling! vroeg zijn moeder.

— Ik ben beter.

— Voelt ge geen pijn meer?

— Neen...

— Gelukkig! riep mevrouw uit.

— O, dan zal het zoo erg niet geweest zijn, meende Sophie....

— Wil ik u eens zoo slaan en stampen, dan zult ge het zelf voelen, wat die valsche vent met mij deed, zei Alfred.

— Kinderen, niet twisten, vermaande moeder. Ge moet veel van elkaar houden.

— O, mama, ik houd veel van Alfred, maar ik

wilde dat hij zoo wild niet was, zei Sophie. Ik durf niet met hem op straat gaan. Al de meiden uit de buurt zijn kwaad op hem.

— Dat liegt ge ! beweerde Alfred.

— Ge plaagt ze zoo veel : emmers omgooien... aan de bellen trekken, winkeldeuren opengooien...

— Sophie, ge overdrijft, zei mevrouw Lovendal. Fred is geen meisje. Een jongen mag wat ravotten. Natuurlijk, mag Fred niemand last aan doen.

— Verklikster ! schold Alfred zijn zuster uit.

— O, neen, ik klik niet, maar ik wou, dat ge wat kalmer waart. 't Is voor mij ook niet plezierig als ik zoo veel kwaad van u hoor vertellen. Ik houd daarvoor te veel van u...

— Zoo erg is het niet, zei moeder.

Sophie nam een boek en ging bij het venster zitten lezen. Het was vandaag geen school geweest.

Fred dreutelde in de kamer rond. Hij wilde wel naar buiten, maar zou wachten tot de meid terug keerde ...

't Duurde niet lang of Greta kwam.

— Mevrouw, de statieoverste heeft een briefje mee gegeven... Hier is het, zei ze.

— Goed...

Mevrouw Lovendal nam het briefje en de meid verliet de kamer.

— Nu zullen we eens hooren wat mijnheer De Groot met dien ruwen kerel zal doen, zei de moeder.

Een flinke straf krijgt Roemen natuurlijk en het is verdiend.

Ze scheurde den omslag open.

— Mama, lees eens luid op, vroeg Alfred.

Mevrouw deed het. En de knaap en Sophie hoorden het volgende :

Geachte Mevrouw Lovendal,

Vóór ik uw brief ontving, wist ik al wat er gebeurd is. Alfred is in het seinhuis gegaan, toen de seinwachter Roemen afwezig was. Alfred zat aan de toestellen. Hij weet heel goed, dat hij dit niet mag doen. En eigenlijk moest hij daarvoor een flinke boete krijgen. Ik kan goed begrijpen dat de seinwachter hem onzacht verwijderd heeft. Ik zou juist hetzelfde gedaan hebben.

Door aan de seintoestellen te raken kon Alfred een ramp verwekken of zich zelf een ongeluk toebrengen. Ik schrok zelf, toen Roemen mij alles meedeelde. Alfred mag niet meer door de deur van de schutting komen, en zich niet meer op de statie vertoonen. Ik moet hem dit streng verbieden. Mevrouw, gij zult dat begrijpen. Ik draag een te groote verantwoordelijkheid.

Wil dus dit verbod aan uw zoontje overbrengen?

't Spijt me, dat ik hem den toegang moet ontzeggen, maar het is mijn plicht.

Met beleefde groeten,

De Groot.

— Leugens ! riep Alfred brutaal uit.

— Natuurlijk is er meer gebeurd dan eens in 't seinhuis kijken, zei Sophie.

— Gij waart er zeker bij.

— Neen, maar mijnheer De Groot schrijft het.

— Omdat hij dien Roemen gelooft, al die leelijke leugens. Ik wil niet meer naar de statie gaan en Bernard kan voor mijn part naar de maan loopen.

— Alfred, ge hebt me niet alles verteld, vermaande mevrouw Lovendal. Jongen, ge moet altijd de waarheid zeggen.

— Die ruwe kerel liegt...

— Misschien overdrijft hij. Maar ge waart dan toch in het seinhuis, en dat mag niet...

— Mijn hoofd was er binnen...

— Och, toe, uw heele lichaam, beweerde Sophie. Beken het liever. Liegen is gemeen...

— Hebt gij het gezien?

— Ik heb geen zaken aan de statie, maar mijnheer De Groot schrijft het...

— Toe, zwijgt er nu over, zei mevrouw Lovendal. Fred, zeg altijd de waarheid. En blijf nu van de statie weg... Dan hebben die ruwe kerels geen kans om u dadelijk te mishandelen als ge wat verkeerd doet.

Fred verliet de kamer. Moeder had hem gaarne van de straat gehouden, maar dan kon ze niet. Ze was te zwak voor haar jongen.

Toen om zeven uur Jaak Roemen vervangen werd en naar huis ging, kreeg hij eensklaps een handvol aarde op den rug. Hij keek om, maar zag niemand.

Alfred Lovendal hield zich achter een huis verschoonen. Roemen ging verder.

Den volgenden dag hoorde hij roepen :

— Valschaard, leugenaar !

Maar weer zat Alfred ergens verborgen.

— Dat moet die rakker van Lovendal zijn, dacht Roemen. Och, laat hem schreeuwen. We zijn hem nu op de statie toch kwijt.

En meermalen schold Alfred den seinwachter uit. Eens sprak Roemen er mijnheer Lovendal over aan, toen deze op den trein wachtte. En hij vertelde 't gebeurde in 't seinhuis.

Mijnheer Lovendal wist er niets van. 's Avonds kreeg Alfred toch nog zijn straf. Vader zei hem, dat hij drie dagen huisarrest had. Fred mocht niet naar buiten. Mijnheer Lovendal was die drie dagen thuis en zijn zoontje waagde het niet weg te loopen.

Alfred haatte Roemen nu nog meer, maar voortaan liet hij hem toch met rust.

II.

't Was Winter geworden. Alfred had zich op te dun ijs gewaagd en was er door gezakt.

Gelukkig was de gracht niet diep. En de jongen kon er zelf uit geraken. Maar hij was toch nat tot aan

't middel. En 's avonds had hij koorts en pijn in 't hoofd.

Mijnheer Lovendal was weer op reis. Moeder zond om den dokter. Deze hoorde, wat er op het ijs gebeurd was. Hij onderzocht Alfred.

— Warm in bed... morgen kom ik terug, zei de dokter. Ik kan nu nog niets zeggen. Misschien is Fred morgen beter... maar het kan ook anders zijn.

Dien nacht sliep Alfred onrustig. Zijn moeder was zeer droevig.

Gelukkig kwam de dokter al vroeg. En weer onderzocht hij den zieke. Hij sprak bemoedigend.

— Goed in bed blijven... warm en rustig mijn ventje, zei hij. Dan zijt ge gauw beter. En natuurlijk ook gewillig de medicijnen innemen.

De dokter ging met mevrouw naar beneden. Hij nam even plaats in de woonkamer.

— Mevrouw Lovendal, Fred is ernstig ziek, zei hij.

— O, dokter... 't is toch niet waar kreet de moeder.

— Ik waarschuw u te meer, opdat ge zeer voorzichtig zoudt zijn. Fred mag het bed niet uit.

De geneesheer wist wel, dat de jongen veel van zijn moeder gedaan kreeg. En daarom wilde hij mevrouw ernstig vermanen.

— Dokter, is er gevaar? vroeg de moeder met een snik.

— Neen, maar als Fred uit bed komt, eer ik het toelaat, kan het gevaarlijk worden.

— Wat scheelt er hem dan?

— Zwaar verkouden. En we moeten zorgen, dat het niet op de longen slaat. Dat ijskoude bad heeft hem leelijk geraakt. Gevaar is er niet. Maar ik druk u op 't hart zeer voorzichtig te zijn.

— O, ja...

— Nu zal Alfred niet vragen om op te staan... Maar als de koorts vermindert, misschien wel. Ik weet, dat hij een woelwater is. Laat de meid om de medicijnen komen.

— Moet ik mijn man waarschuwen?

— Mijnheer is op reis?

— Ja, hij is te Londen... Ik ken toch zijn adres.

— En wanneer komt hij terug?

— Overmorgen...

— O, neen, dan moet ge mijnheer niet veronrusten. Ge hoort dus, dat ik geen gevaar zie. Maar volg goed mijn voorschriften!

— Natuurlijk, dokter. Wanneer kan Greta om de medicijnen gaan?

— Om één uur... dan zijn ze klaar...

De geneesheer gaf nog eenige aanbevelingen.

Mevrouw liet hem uit. O, ze was zeer angstig. Als Alfred nu maar niet erger werd.

Ze keerde naar boven terug. Ze zou haar jongen innig goed verplegen, zooals een moeder dat doet.

En ze bad, dat de goede God haar zoontje zou sparen.

Sophie toonde nu dat ze haar wild broertje zeer lief had. Ze hielp moeder bij de verpleging.

's Avonds kwam de dokter nog eens terug. Hij vond Alfred niet erger.

— Rust, warmte, medicijn, herhaalde hij, toen mevrouw hem uitliet.

Maar Alfred was geen gemakkelijke patient... Een uur later moest hij weer innemen. Hij wilde niet.

— O, Fred, lieveling, als 't u belieft, doe nu wat ik vraag, zei mevrouw Lovendal, die met den lepel medicijn vóór hem stond.

— Neen, ik wil dien akeligen drank niet...

— Dan zult ge gauw beter zijn.

— 't Is veel te slecht...

En de knaap perste de lippen, opeen. Sophie moest Greta roepen. De meid kwam en greep Alfred bij de handen. Sophie neep zijn neus toe. Zoo moest den jongen wel den mond openen om te ademen. Moeder goot de medicijn naar binnen.

Alfred was boos. Toen Greta zijn handen los liet, wilde Alfred haar slaan.

— Valsche meid! riep hij.

— Maar lieveling, we doen het toch maar om uw bestwil... sprak moeder. We verlangen allen, dat ge gauw beter wordt.

— Zonder dat bittere goed, word ik ook wel beter, beweerde de koppige zieke.

Mevrouw Lovendal was blij, toen den volgenden

dag vader thuis kwam. Mijnheer schrok bij het hooren van het nieuws. Hij ging vlug naar boven, kuste zijn zoontje en sprak hem vriendelijk toe. Hij zei, dat hij thuis bleef tot Alfred geheel beter zou zijn.

De zware verkoudheid week niet gauw. Maar gelukkig bleven de longen onaangetast. De dokter kon geruststellend nieuws meedeelen...

Een week wel moest Fred onder de dekens blijven. Dikwijls vroeg hij om op te mogen staan. Maar dat was nog verboden. En nu vader in huis vertoefde, moest Alfred wel gehoorzaam zijn. Ook nam hij gedwee in.

Sophie kwam elken dag wat voorlezen. Moeder deed dit ook. En vader vertelde van zijn reizen. Ieder deed het mogelijke, om de verveling voor den jongen te verminderen.

De ouders hadden het bed zoo verschoven, dat Alfred uit het venster kon kijken... Hij zag aan de andere zijde de menschen voorbij stappen. Hij was jaloersch van de kinderen die er speelden.

O, hij verlangde zoo, weer naar buiten te mogen. Maar dat zou nog een tijdje duren.

Eens zat mevrouw Lovendal weer bij haar zoontje.

— O, mama, daar gaat die ruwe kerel voorbij! riep Alfred uit.

— Wie?

— Jaak Roemen, van het seinhuis.

— O, ja...

— Als hij opkeek, stak ik mijn tong naar hem uit, zoo ver ik maar kon.

— Neen, neen, Fred, dat zijn leelijke manieren.

— Door dien vent heb ik van papa straf gekregen. En dat vergeef ik dien ruwen kerel nooit.

— Och, toe, denk er niet meer aan. Het is al een heelen tijd geleden.

— Toch vergeet ik het niet... Kijk, mama, het begint te sneeuwen.

— Ja... Ieder had het verwacht... de lucht zag zóó grauw.

— En nu zal ik moeten binnen blijven...

— Ja, lieveling. Dat kan niet anders.

— Als de jongens glijbaantjes maken en sneeuwmannen... O, die akelige dokter...

— Foei, Fred, dat moogt ge niet zeggen. De dokter heeft u zoo goed verzorgd.

— Maar waarom laat hij mij dan niet naar buiten gaan. Ik ben beter...

— Neen, neen... nog niet heelemaal, en als ge naar buiten gingt, zoudt ge weer hervallen en dan ware het veel erger. Nog een beetje gduld.

De sneeuw viel weldra heel dicht. 't Was of de vlokken krijgertje speelden. Maar op den grond kwamen ze tot rust en ze spreidden een blank kleed over de straat, en het parkje, dat aan den overkant lag.

Alfred keek er naar tot het donker begon te worden en moeder de gordijnen neerliet en de lamp opstak.

Vader en Sophie kwamen ook op de ziekenkamer en het was hier gezellig...

Het sneeuwde den heelen nacht.

's Morgens kloeg Alfred weer, dat hij niet naar buiten mocht. Hij was erg ontevreden, vooral toen hij jongens en meisjes voorbij zag riden met sleden en hij tot hier hun vroolijk geroep hoorde.

Nu, het was voor zoo'n knaap ook een hard gelag opgesloten te zijn als de vreugde kraait.

Maar er was niets aan te doen.

's Middags zag Alfred hoe in het park Sophie met een vriendin voor een kind een groote sneeuw pop maakten. Dat bracht wat afwisseling.

Maar veel liever zou Alfred ook in de sneeuw gestoeid hebben...

Na enkele dagen begon het te dooien, en spoedig verdween het blanke kleed.

Ook de flinke sneeuwman was ineen gezakt.

III.

't Was eenige dagen vóór Kerstmis. Vader was voor dringende zaken op reis gegaan en 's middags ging moeder met Sophie eenige boodschappen doen. Alfred moest thuis blijven, want hij mocht nog steeds niet naar buiten, al zat hij reeds beneden.

Maar moeder had voor mooie boeken en speelgoed gezorgd, zoodat Alfred zich goed kon bezighouden.

Greta, de meid, zou bij hem thuis blijven. Moeder vertrok dus met een gerust hart. Alfred keek hen na door het venster en begon toen te spelen. Maar dit vlotte niet. Voor de boeken had hij te weinig geduld; prentjes kleuren vond hij flauw en als hij torens en kasteelen wilde bouwen met zijn blokken, vielen deze altijd omver, want de knaap toonde zich veel te haastig bij die taak.

Na een tijdje wierp hij zijn speelgoed neer.

Waarom mocht hij niet naar buiten? Die akelige dokter met zijn voorzichtigheid.

— Omdat ik nog wat hoest, zit ik hier gevangen! bromde Alfred.

Greta kwam binnen met een kop chocolademelk en een kerstwafeltje.

— Fred, dit zal wel smaken, zei ze vriendelijk.

— Ik ga naar buiten! snauwde de jongen.

— Wat!

— Ja, ik wil eens wandelen. Ik ben heelemaal beter. En als ik nu mijn frak en een dikke das aandoe...

— Ge komt niet op straat, verzekerde Greta.

— Ge hebt toch niets over mij te zeggen!

— Ja, zeker...

— Een meid...

— Denk nu over me, zooals ge wilt, maar ge gaat niet op straat.

— En wat zoudt ge doen?

— De deuren sluiten. En als uw papa thuis komt,

hem alles vertellen. Ook aan uw mama natuurlijk!

— Verklikster!

— Wees nu toch verstandig. Naar buiten gaan en invallen en weer voor weken in uw bed. Na een weekje moogt ge immers op straat.

— Zoo lang nog?

— Toe, het is gauw om. En met Kerstmis zijn het prettige dagen. Uw neef Jan en nichtje Elisa komen...

— En altijd binnen zitten, als zij uitgaan. Ja, ja, dat zal plezierig zijn.

— Ze zullen heel veel bij u blijven. Toe, wees nu braaf. Fred, kan ik gerust naar mijn werk in de keuken gaan of moet ik de deuren sluiten? vroeg Greta.

— Ik zal immers wel binnen blijven. Zaag zoo niet!

Fred wist wel, dat ook Greta veel voor hem had gedaan tijdens zijn ziekte, maar hij meende, dat dit zoo hoorde en hij er haar niet dankbaar voor moest zijn.

Fred dronk zijn chocolademelk uit en mulde het wafeltje op. Greta was naar de keuken terug.

Alfred ging vóór het venster staan... En na een tijdje kwam Jaak Roemen voorbij. Hij keek op.

Alfred stak zijn tong naar den seinwachter uit. Deze schudde het hoofd, maar ging door.

— Die ruwe kerel, zei Fred. O, ik zal hem nog wel eens plagen, ik vergeet het niet, dat ik door hem gestraft werd.

« Die ruwe kerel ». Hij had deze uitdrukking zoo

dikwijls van zijn moeder gehoord. De melkboer, de loodgieter, allen die met hun handen hun brood verdienden, werden door mevrouw Lovendal zoo gauw ruwe kerels genoemd.

Mijnheer sprak zoo niet. Die zei soms, dat hij eerbied had voor ieder, die eerlijk arbeidde en zijn brood waard was

Alfred verveelde zich al spoedig aan het venster. Hij keek nog eens naar zijn boeken, zijn bouwdoos en zijn trein. Warum mocht hij ook niet naar buiten. De dokter met zijn voorzichtigheid. Eensklaps herinnerde Alfred zich nog een oud prentenboek van Robinson Crusoë. Dat zou hij eens willen bekijken. Het lag zeker nog op zolder. Hij zou het eens gauw gaan halen.

Alfred mocht de verwarmde kamer wel niet verlaten, maar onze jongen was zoo gewoon zijn eigen zin te volgen dat hij zich daaraan niet stoorde.

Stilletjes ging hij in de gang en sloop hij de trap op, opdat Greta hem niet zou hooren. Maar welk een teleurstelling toen hij op zolder kwam : 't was daar reeds zoo donker dat hij het prentenboek niet kon vinden. Even dacht Alfred na en besloot een doosje lucifers beneden te halen en dan terug te keeren. Hij wist wel dat vader streng verboden had met lucifers op de zolder te komen omdat daar zooveel boeken en papieren lagen. Maar Alfred moest en zou dat boek hebben en luisterde niet naar het stemmetje binnen in hem dat waarschuwde : « Ge moogt dat niet doen » !

Hij liep snel naar beneden en gluurde in de kamer. Gelukkig was Greta nog in de keuken. Daar op den schoorsteen lag een doosje lucifers. Vlug greep de jongen het en liep terug naar boven. Ha, nu had hij licht en zou het prentenboek wel gauw gevonden worden. Alfred ontstak de eene lucifer na de andere, maar hoe hij ook keek, hij ontdekte niet wat hij moest hebben. Soms verbrandde hij haast zijn vingers aan de opgebrande lucifers en dan wierp hij die driftig weg.

't Zoeken verveelde hem en Alfred keerde terug naar zijn kamer. Hij was toch niet heel gerust, want de jongen wist wel dat hij heel stout en ongehoorzaam was geweest. Greta had niets bemerkt. Alfred trachtte nog wat te spelen maar het vlotte niet erg. Hij was dan ook verheugd toen zijn moeder en Sophie thuis kwamen.

Mevrouw Lovendal had twee vriendjes van Alfred uitgenoodigd, en die kwamen nu ook weldra. 't Was een prettige verrassing voor Alfred en 't werd oadelijk veel gezelliger in de kamer, nu moeder het licht opstak, de gordijnen dichte trok en het vuur oppoekte.

De kinderen deden allerlei spelletjes en de tijd vloog om. Alfred vertelde natuurlijk niets van zijn ongehoorzaamheid aan moeder.

Om acht uur gingen de vriendjes heen. En een uurtje nadien moesten Sophie en Alfred naar bed. Een paar uur later was heel het huis in rust.

IV.

Mevrouw Lovendal werd verschrikt wakker. Ze sloiep op de kamer naast die van Alfred.

Riep haar jongen ?

Mevrouw richtte zich op. Neen... het lawaai, dat haar gestoord had, kwam van straat.

Wat gebeurde er daar ? En nu belde men...

Mevrouw stond op en trok haastig een kleed aan. Ze sloeg een doek over 't hoofd.

Sophie kwam ook uit haar kamer.

— Mama, wat is er ? vroeg ze ontsteld.

— Ik weet het niet... Er wordt gebeld.

— Ja... o, 't is hier !

— Ik zal eens gaan hooren...

Sophie liep mee de trap af.

— Wie is daar ? riep mevrouw luid aan de deur.

— Doe open... er is brand... klonk het.

— O, brand in de buurt ! kreet mevrouw.

Ze ontsloot de voordeur. Daar stonden eenige mannen.

— Vlug buiten ! schreeuwden ze. Uw huis staat in brand.

— Ons huis !

Mevrouw bezwijmde bijna van schrik. Sophie begon luid te schreien.

Haar moeder leunde versuft tegen den muur. Een man trok hen buiten... Daar kwam ook Greta de trap afgestormd

— 't Brandt boven! gilde ze. Ik ben door den rook gevlucht. En mevrouw is al weg... haar kamer stond open...

Greta hijgde van inspanning. Ze was akelig van den rook.

Een man leidde haar mee naar een woning wat verder, waarheen men ook mevrouw Lovendal en Sophie had gevoerd.

Mevrouw zelf lag nu geheel bewusteloos op een rustbank. Sophie zag Greta binnen komen.

— Waar is Fred? vroeg ze.

— Hier toch zeker! riep de meid.

— Neen!

— Is hij niet mee gevlucht?

— Fred... Fred! gilde Sophie en ze snelde terug de straat op.

Men wilde haar tegenhouden want er was reeds politie, die de aanstroomende menigte achteruit hield om plaats te maken voor de brandweer, die gewaarschuwd was.

— Mijn broer is nog in huis! kreet Sophie. O, onze Fred... daar... daar!

En ze wees naar de woning, waarvan het dak reeds in lichte laaie stond.

— Er is nog een kind in huis! klonk het.

Een man sprong nader.

— Is Alfred nog binnen? vroeg hij aan Sophie.

— Ja... O, mijn broertje!

— Waar is zijn kamer?

— Dààr, het laatste venster...

De man liep in huis. Sophie wilde hem volgen, maar men weerhield haar. Eenige minuten verliepen en schenen wel uren. Toen klonk gejuich. De redder keerde terug met Fred, dien hij in een deken gewikkeld had.

Mevrouw Lovendal was weer bij bezinning. Ze vroeg naar haar kinderen. Sophie trad binnen. En dan een man met Alfred. Die man was Jaak Roemen, de ruwe kerel!

Fred was bewusteloos door den rook. Roemen had eenige brandwonden aan de handen.

— Fred, mijn lieveling, riep mevrouw Lovendal. O, Fred, zie me aan!

De knaap kwam gauw tot bezinning. Hij vertelde toen, dat hij wakker werd en vuur zag. Hij schreeuwde dan van angst. Maar juist verscheen er een man, die hem opnam...

— Jaak Roemen, zei Sophie.

— Was hij het? vroeg Alfred.

— Ja, hier is hij...

Maar de seinwachter stond daar niet meer. Hij had de woning verlaten.

Intusschen deed de brandweer al het mogelijke om de vlammen te blusschen, doch het lukte niet. Wel werden de naburige huizen gespaard. De woning van den heer Lovendal was den volgenden morgen een nog smeulende puinhoop.

Mevrouw, Sophie, Fred en Greta bevonden zich

nog in het huis van bureu. Alfred lag stil te bed. Hij deed maar of hij sliep.

Mijnheer Lovendal, door een telegram verwittigd, kwam in den namiddag. Ge begrijpt, dat hij diep onder den indruk was. Welk een wederzien!

— Maar ik dank God, dat ge allen gered zijt, zei vader.

Fred begon te weenen.

— O, het is mijn schuld! kreunde hij en nu bekende de knaap, hoe hij met Lucifers naar het prentenboek had gezocht. Door zoo'n lucifer moest de brand ontstaan zijn.

— En Jaak Roemen heeft me gered, vervolgde hij. Ik heb hem dikwijls uitgescholden. Gisteren stak ik nog mijn tong naar hem uit. O, ik heb er zoo'n spijt van.

— En ik noemde dien man een ruwen kerel! zei mevrouw Lovendal.

Nu werd het haar duidelijk, dat onder werkmanskielen brave harten kunnen kloppen.

Mijnheer Lovendal ging Jaak Roemen bezoeken. De seinwachter moest zijn werk verzuimen, want hij kon zijn handen niet gebruiken door de brandwonden. Mijnheer Lovendal dankte hem innig en wilde hem een groote belooning geven.

— Neen, ik neem geen geld aan, zei Roemen. Ik heb mijn plicht gedaan.

— En mijn jongen heeft zooveel spijt dat hij u soms uitschold.

— O, daaraan heb ik niet gedacht, toen hij in het brandende huis was...

De familie Lovendal nam haar intrek bij familie. Het huis was verzekerd en zou herbouwd worden. Alfred moest nu nog wel veertien dagen binnen blijven. De angst had hem geen goed gedaan. Eindelijk mocht hij buiten. En zijn eerste gang was met zijn ouders en Sophie naar Jaak Roemen, nu ook geheel hersteld.

Alfred vroeg den seinwachter vergiffenis voor zijn leelijke houding van vroeger.

— O, dat is voorbij, zei Roemen. We zullen nu wel goede vrienden zijn. Maar niet in het seinhuis komen, hoor!

Alfred overhandigde Roemen een gouden horloge met inschrift. En ja, Fred was een goede vriend van seinwachter geworden. Hij had een harde les geleerd. Nooit zou hij die vreeselijke gevolgen van ongehoorzaamheid vergeten. Mevrouw Lovendal liet haar uitdrukking van ruwe kerels na.

Lena Roemen werd de vriendin van Sophie en kwam dikwijls in het nieuwe huis, dat het oude vervangde.

O, Alfred had nog te strijden met verkeerde opwekkingen tegen zijn wild karakter. Maar moeder hielp hem nu. Ze was niet zwak meer. Ze had begrepen, dat ze ook moest kunnen straffen uit liefde. En er is alle hoop, dat Alfred een flinke kerel zal worden juist al sJaak Roemen er een is.

EINDE.

OOK HELDEN.

De stad Halle, in Brabant, werd in vroeger eeuwen twee maal door de pest geteisterd.

De grafdelvers weigerden de dooden te begraven. En beide keeren was het een burger, die zijn leven waagde om de gestorvenen naar het kerkhof te voeren, de eerste maal Jan Van Dieghem, bijgestaan door zijn vrouw, en de tweede maal Nikolaae Scot.

Hun naam leeft voort in dien eener straat.

Ook zulke menschen, die barmhartigheid pleegden zijn helden.

VROUWKENSABOND.

Vele Brusselaars, waren in 1906 ter Kruistocht gegaan, en men bleef hier zonder nieuws over hen. Maar drie jaar later, op een Januariavond, verspreidde zich het nieuws, dat de kruisvaarders door de poort kwamen. Al de vrouwen er heen ! De mannen waren zoo moe, dat ze bijna niet meer gaan konden. Iedere vrouw nam haar man op den rug en droeg hem naar huis.

En er was toen feest in de woning der teruggekeerde kruisvaarders. En nog elk jaar, den 19en Januari luiden de klokken ter herinnering aan den « Vrouwenavond ».